

 Prix Bohemia Radio

Pohřešovaná

~

The Missing Girl

by

Petr Hátle

Audionaut

SYNOPSIS

Jednoho letního podvečera v červenci 1997 vyrazila čtrnáctiletá Ivana Košková od svých rodičů na kole za tetou do vedlejší vesnice. V polovině cesty ji zahlédla spolužačka. Od té doby Ivanu nikdo neviděl. V naprosté většině podobných případů se pohřešované dítě nakonec najde, případně policie zveřejní alespoň hypotézu o tom, co se s ním stalo. U Ivany ale žádná oficiální verze neexistuje, což z jejího zmizení dělá jeden z nejzáhadnějších případů polistopadové kriminalistiky. Jak je vůbec možné, že někdo zmizí beze stopy za bílého dne? A jak to ovlivní životy těch, kterých se událost osobně dotkla? Právě na tyto otázky hledá odpověď dokumentarista Petr Hátle v osmidílné dokumentární krimi sérii Pohřešovaná. Na své cestě objevuje dříve neznámá fakta o případu a snaží se rekonstruovat okolnosti, které vedly ke zmizení dívky.

SYNOPSIS

One summer evening in July 1997 Ivana Košková, then a 14-year-old, left her parents' home to go by bike to her aunt's place in the neighbouring village. She was spotted halfway by a classmate of hers. Since then no one has ever seen Ivana again. In the vast majority of similar cases the missing child is finally found, or, the police at least put forward a hypothesis of what may have happened to them. However, there is no final version in Ivana's case which, as such, makes her disappearance one of the most mysterious cases in the Czech criminal records since 1989. How is it even possible that someone disappears without a trace in the middle of the day? And how did it affect the lives of those who are personally involved? The documentarist, Petr Hátle, is trying to answer the questions in the 8-episode series *The Missing Girl*. He set out on a journey during which he comes across unknown facts in the case and tries to reconstruct the circumstances that led to the girl's disappearance.

Epizoda 1

PETR HÁTLE: Na začátku jara 2017 jsem projížděl po dálnici z Liberce do Prahy. Asi v polovině cesty jsem zastavil na benzínové pumpě. Byl už večer, na polích kolem silnice tály zbytky sněhu a horizontu prosvítala mezi stromy okna domů z blízké obce. Navigace ukazovala, že jsem v Příšovicích.

Cítil jsem, jako by mi jméno tohoto městečka něco podivného připomínalo, ale nemohl jsem si vzpomenout co. Byl jsem si skoro jistý, že jsem tady nikdy nebyl. Krajinu v okolí sice znám – nedaleko odtud jsem se narodil a vyrůstal – ale nenacházel jsem jediný důvod, proč bych měl mít zrovna k tomuto místu nějaký hlubší vztah.

Sledoval jsem světla projíždějících aut a opakoval si slovo Příšovice, až se mi najednou vybavila tvář dívky a její jméno: Ivana Košková. A s ní i mnoho vzpomínek, které jsem dávno zapomněl. Právě tady v Příšovicích se Ivana v roce 1997 ztratila.

Muž 1: ...policii se nepodařilo zjistit žádný důvod zmizení...

Žena 1: ...zatím se vypátrat hledanou osobu nepodařilo...

Žena 2: ...mohla se stát obětí násilné trestné činnosti...

Muž 2: ...jakoukoli informaci volejte policii na linku 158...

Žena 3: ...ale za Ivanku bych dala život...

Žena 4: ...schází tu, no. Bolí nás to všechny...

PETR HÁTLE: Ivanu jsem osobně neznal. O jejím zmizení ale tehdy v Libereckém kraji mluvil každý. Bylo jí čtrnáct let – stejně jako tehdy mně. Dodnes si pamatuju, jak po prázdninách naše třídní učitelka o zmizení Ivany hovořila a varovala nás před pohybem na opuštěných místech. V té době se ještě předpokládalo, že se Ivana někde objeví. Uběhlo 19 let a Ivana se stále nenašla.

Žena 5: ...prosíme občany, aby pomohli hledat ztracené...

PETR HÁTLE: Po mém zážitku v Příšovicích jsem Ivanu Koškovou nemohl pustit z hlavy. Vyhledal jsem množství článků, které se jejího případu týkají. V průběhu let se jejich obsah příliš nemění. Většinou shrnou známá fakta: Ivana Košková zmizela v neděli 13. července 1997 na silnici mezi dvěma sousedícími vesnicemi. Kolem půl šesté se vydala na kole z paneláku od svých rodičů v Příšovicích směrem ke své tetě do nedaleké, asi dva kilometry vzdálené obce Svijanský Újezd. V polovině cesty, nedaleko Svijanského hřbitova ji měla zahlédnout její spolužačka. Od té doby Ivanku nikdo neviděl.

V člancích se stále opakuje jedna věta: „Ivana Košková zmizela beze stopy.“ A právě tenhle fakt mě fascinuje a zneklidňuje od doby, co jsem o případu poprvé slyšel.

Přemýšlím nad tím, jestli skutečně člověk může jen tak zmizet jednoho horkého podvečera na krátké trase mezi dvěma vesnicemi. Rozhodl jsem se, že se vydám po stopách Ivany. Za jejími rodiči, spolužáky, lidmi, kteří ji znali, a kriminalisty, kteří po ní pátrali. Prostřednictvím jejich příběhu chci oživit případ starý dvacet let a prozkoumat ho z dnešní perspektivy.

Když jsem se probíral archivem článku, které o zmizení Ivany v průběhu let vyšly, stále jsem narážel na jméno Milada Prokopová. Pracovala jako krajská novinářka v několika regionálních denících v Libereckém kraji. Patří zřejmě k lidem, kteří o okolnostech Ivančina zmizení vědí nejvíce.

Episode 1

PETR HÁTLE: In early spring 2017 I was driving along the motorway from Liberec to Prague. I stopped at the petrol station halfway. It was evening, the remaining snow was thawing on the fields by the road and the windows from a nearby village shone through the trees. My navigation assistant suggested I was in Příšovice.

I had a strange feeling the name of the town rang a bell to me but I could not fathom why. I was almost positive I had never been here before. I was familiar with the countryside – I was born and raised not far from here – but I couldn't come up with any reasonable explanation why I might have a closer tie to this particular place.

I watched the lights of cars passing by and kept repeating the name Příšovice until a face of a girl and her name sprang to my mind: Ivana Košková. It actually evoked a lot of memories I had long forgotten. It was in Příšovice, where Ivana went missing in 1997.

Man 1: ...police failed to find any cause of her disappearance...

Woman 1: ...the missing girl has not been traced yet...

Woman 2: ...she could have fallen victim to violent crime...

Woman2: ...report any information on the police hotline 158...

Woman 3: ...I would give my life for Ivana...

Woman 4: ...we miss her here, we do. It hurts everyone here...

PETR HÁTLE: I didn't know Ivana personally. Yet everybody in the Liberec region talked about her disappearance at that time. She was 14 – exactly my age back then. I can still remember, as we came back to school after holidays, that our teacher talked about Ivana's disappearance and warned us against wandering off to abandoned places. They still assumed Ivana would turn up somewhere. 19 years have gone by and she has not been found yet.

Woman 5: ...we ask fellow citizen to help look for the missing...

PETR HÁTLE: After the recollection brought back in Příšovice, I couldn't get Ivana Košková out of my head. I looked up a vast number of articles referring to her case. The content hardly varied throughout the years as it usually came down to a pure summary of well-known facts: Ivana Košková went missing on Sunday 13 July 1997 on the road between two neighbouring villages. Around half past five she mounted her bike and left the block of flats in Příšovice where she lived with her parents for her aunt's place in a roughly 2-kilometre distant village Svijanský Újezd. Halfway between the villages, at the Svijanský Újezd cemetery, she was allegedly spotted by her classmate. No one has seen her since.

One sentence recurred in the articles: "Ivana Košková disappeared without a trace." This very fact has been both mesmerizing and disturbing to me since I first learnt about the case.

I wonder whether one could just go missing on a hot summer evening on a short route between two villages. I decided to retrace Ivana's last steps. Meet her parents, classmates, people who knew her and investigators who traced her. I hope to bring the 20-year-old case back to light through their stories and look into it from today's perspective.

Going through the archives of articles published about Ivana's disappearance over the years, I kept coming across the name Milada Prokopová. She used to work as a journalist in several regional dailies in the Liberec region. She is apparently one of the people most acquainted with the circumstances of Ivana's disappearance.

Milada Prokopová: Ano?

PETR HÁTLE: Haló? Slyšíme se?

Milada Prokopová: Prosím Vás, koho voláte? Tady Prokopová, Mladá Fronta Dnes.

PETR HÁTLE: Dobrý den, tady Petr Hátle. Já pracuju jako dokumentarista a rád bych se s váma sešel kvůli případu Ivany Koškovy.

PETR HÁTLE: K tomu, aby se se mnou sešla, stačil jeden telefonát. Ihned souhlasila s natáčením.

Milada Prokopová: No, ale já jsem k tomu měla i osobní vztah. Protože mám dceru, v té době jí bylo sedm let. Ale když jsem si představila, že bych nějakým způsobem takovýmhle o ní přišla, tak to pro mě byla úplně šílená představa. Takže jsem to brala trochu osobně, citově.

Já jsem vlastně k tomuhle případu přišla v době, kdy jsem byla v místních novinách, prostě mi patřil ten rajon. A pak samozřejmě protože se kolem toho rozběhla ohromná medializace, zveřejnily se obrázky té holky, všichni jsme to sledovali s napětím, sledovali jsme ty vrtulníky s termovizí a týmy pátračů, kteří prohledali úplně všechno. Zároveň jsme sledovali i to, že se tam ozývali nějakí alternativní věštcí. Pro tu rodinu to muselo být hodně traumatický, když jim říkali, že je někde v sudu a v močůvce, nebo já nevím, kde všude možně.

PETR HÁTLE: Zaujalo mě, že Milada Prokopová popisovala, že v době po zmizení Ivany měl případ ohromnou medializaci. Já si spíš vzpomínám na to, že informace se šířily na základě ústního podání mezi lidmi v kraji, možná na základě regionálního tisku. Udělal jsem rešerše hlavního zpravodajství všech televizních stanic z prvního týdne po zmizení Ivany. Ve zprávách o ní není ani jedna zmínka.

V době, kdy se Ivana Košková ztratila, totiž zrovna kulminovaly povodně, které zničily několik vesnic, zabily přes padesát lidí. Na pohřešovanou dívku z malé severočeské obce nebyl ve vysílání prostor. Mediální pokrytí mohlo novinářce Miladě Prokopové připadat jako ohromné, ovšem celostátní rozměr, jako když se ztratí dítě dnes, případ evidentně neměl.

Milada Prokopová: Samozřejmě jsme to neustále probírali, ty záhady. Tady příběh někdo že se na silnici, kudy ona měla jet, našly nějaké úlomky. Pak se ukázalo, že to nejsou úlomky z kola. Pak se zase zjistilo, že se našlo nějaký kolo, že by mohlo být té dívčiny. Pak se ukázalo, že to není ono. Pořád se kolem toho něco dělo, ale samozřejmě vždycky to je tak, že ten zájem upadne. Nejde to žít do nekonečna.

Já to mám pořád v hlavě jako takovou tapetu. Pořád to tam mám. A i když už jsem z Liberce pryč a už ani o Liberci nepišu, pořád to tam mám, pořád to sleduju.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová téměř každý rok v době kolem výročí zmizení Ivany navštěvovala její rodiče. Naposledy před čtyřmi lety. V té době stále bydleli v panelovém domě v Příšovicích, ve stejném bytě, ze kterého jejich dcera v roce 1997 odjížděla. Mají spolu ještě syna Ladislava, který je o dva roky starší než Ivanka. Právě se novinářky Prokopové, jak na rodinu Koškových vzpomíná.

Milada Prokopová: Podle mého názoru je ta rodina hodně zvláštní. Je velmi uzavřená. Mluví tam jenom tatínek. Ta maminka prakticky nemluví a když jsem se snažila s ní mluvit o samotě, tak ten tatínek nás nenechal ani na vteřinu samotný. Bylo vidět, že si to prostě hlídá a že mluvčím rodiny je on.

Když jsem tam byla třeba naposledy, když jsme mluvili zase s tatínkem a s maminkou, tak maminka nepromluvila. Ona vždycky měla v očích slzy. Bylo vidět, že jí tohle téma strašně trápí. Ale rozškrábala si nohu úplně do krve.

Milada Prokopová: Hello?

PETR HÁTLE: Hello? Do we hear each other?

Milada Prokopová: Who do you want to speak to? It's Prokopová, the Mladá Fronta Dnes.

PETR HÁTLE: Hello, it's Petr Hátle. I am a documentarist and I'd like to meet you on the grounds of Ivana Košková's case.

PETR HÁTLE: It took just one phone call to persuade her to meet me. She immediately agreed to the recording of the documentary.

Milada Prokopová: Well, I actually felt it concerned me personally. I have a daughter, she was seven at that time. And when I tried to imagine I'd lose her like that, it was a genuinely dreadful idea. That's why I took it personally, emotionally.

I came across this case when I worked in a local newspaper, it was my territory. And then, naturally, it received massive media coverage, they published her photographs, we all watched with anticipation, we watched the helicopters with thermal imaging cameras, and search teams that searched absolutely everything. Also, we saw some alternative psychics who got involved. It must have been extremely traumatic for the family to hear that she might have ended up in a barrel or in liquid manure, or God knows where.

PETR HÁTLE: It stroke me that Milada Prokopová talked about massive media coverage of the case after Ivana's disappearance. I remember that the information circulated verbally among people in the region, spread perhaps by regional newspapers. I made a research into primetime newscasts of every TV channel within the first week after Ivana's disappearance. Not a single mention of her in any of them.

At the time when Ivana Košková went missing, the floods which destroyed a number of villages and killed over fifty people peaked. There was no room in the broadcast for a missing girl from a tiny North Bohemian village. Milada Prokopová could find the media coverage massive yet it never reached a nationwide scale, compared with similar cases nowadays.

Milada Prokopová: Naturally we discussed the mysteries all the time. Once breaking news came in that fragments had been found on the road along which she rode. Then it turned out they were no bicycle fragments. Then they found some bike, allegedly of the missing girl. Then it turned out it wasn't hers. Something was always going on in this case, but clearly, the interest always begins to flag, you cannot maintain it forever.

It left sort of a wallpaper in my mind. It's still there. Even though I left Liberec and don't write about it anymore, it's still there, I'm still keeping track.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová went almost annually, around the sad anniversary of Ivana's disappearance, to visit her parents. Four years ago for the last time. They still lived in the block of flats in Příšovice, in the same flat, which their daughter left in 1997. They have also a son, Ladislav, who is two years older than Ivana. I ask the journalist Prokopová how she remembers the Košek family.

Milada Prokopová: In my opinion, the family are quite weird. They are very reserved. The father is the only spokesperson. The mother virtually doesn't speak at all, I attempted to talk to her in private but the father never left us alone for a second. You could see he watching out and the only spokesperson of the family.

When I last met them, and talked again to the father and mother, she didn't say a word. She had always tears in her eyes. It was obvious this topic tortured her. She scratched her leg till it bled.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová listuje archivem svých článků o případu. Mezi nimi je i zvětšenina fotografie Ivany, kterou znám z médií – běžný pasový portrét na modrém pozadí. Ivana má na něm hnědé vlasy, dlouhá ofina jí padá do očí. Přes černý rolák má oblečený růžový svetr s límečkem, na krku zlatý řetízek s přívěskem. Do objektivu se dívá soustředěně, s napětím. Bradu má lehce skloněnou. Pravděpodobně zrovna reaguje na výzvu fotografa. Vypadá nejistě, křehce.

Milada Prokopová si pozorně prohlíží fotografii, kterou musela vidět už tisíckrát. V jejích očích je stále zřetelný zájem, který o Ivanu Má.

Milada Prokopová: Je to prostě záhada. Ona se i tváří záhadně na tý fotce. Já ji mám uloženou doma ve svém archivu a vždycky když jsem se na ní dívala, tak jsem měla pocit, že ta holka je taková... že to prostě není šťastný dítě. Že šťastný děti prostě vypadají jinak. A nemusí se smát to dítě, ale to prostě vidíte.

PETR HÁTLE: Uvažuji nad tím, jestli je to skutečně tak. Jestli by paní Prokopová ten smutek v očích Ivany viděla, kdyby nevěděla, co dívku pár měsíců po pořízení fotografie potkalo. Milada Prokopová o Ivance Koškové psala téměř patnáct let. Naposledy se případu intenzivně věnovala v roce 2013. V té době natočila na diktafon rozhovory s Koškovými a poslední svědkyní Ivančina výskytu. Nahrávky Milada Prokopová už nemá, prý je ztratila při stěhování. Ale sdělila mi, že je předávala také policii. Měly by tak být uloženy v libereckém policejním archivu.

Podle všeho paní Prokopová spolupracovala s policií velmi úzce. Vyšetřovatele zná osobně a o případu prý ví mnohem víc, než kdy mohla napsat. Slíbila mi, že mě s kriminalisty propojí a pokusí se je přesvědčit o spolupráci na mém projektu.

V článkách Milady Prokopové se objevují i různé verze toho, co se s Ivanou mohlo stát: srazilo ji auto, někdo ji zavraždil, nebo unesl.

PETR HÁTLE: Myslíte si, že Ivanka žije?

Milada Prokopová: Ne... To myslím, že ne...

PETR HÁTLE: A vy máte na základě vašich zkušeností, který jste s tím případem strávila, nějakou variantu, co se mohlo stát.

Milada Prokopová: Spíš bych to asi neříkala. Já mám svojí jednu variantu, ale to bych nechtěla... Navíc... je to spekulace. Malinkej odkaz by tady byl na to, že ti policisté nepátrali úplně všemi směry, jak měli.

PETR HÁTLE: Ani přes moje naléhání Milada Prokopová nechtěla o své teorii, jak ke zmizení Ivany došlo, mluvit. Zajímalo by mě, z jakého důvodu. Jestli někoho konkrétního podezřívá, nebo jestli díky spolupráci s policií skutečně ví i o chybách, ke kterým ve vyšetřování došlo.

Jsem rozhodnutý dostat se k policistům, kteří se případu Ivany věnují, a získat od nich informace, jak vyšetřování ve skutečnosti probíhalo.

PETR HÁTLE: Tak díky

Milada Prokopová: No, tak jo.

Žena 6: Mějte se, nashle.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová leafs through her archives of articles on the case. There's also an enlargement of Ivana's picture which I knew from the media – a regular passport portrait against a blue background. Ivana has brown hair, a long fringe falls in her eyes. She's wearing a pink sweater with a collar over a black turtle-neck, she has a golden necklace with a pendant. She looks into the lens concentrated, tense. Her chin is slightly inclined. Most probably she was just reacting to the photographer's call. She looks insecure, fragile.

Milada Prokopová carefully inspects the photo though she must have seen it a thousand times. Her eyes sparkle with genuine interest she still shows for Ivana.

Milada Prokopová: It's a sheer mystery. She even has this mysterious look in the picture. I have it saved in my home archives and whenever I looked at it I felt as if the girl was sort of... that she wasn't a happy child. Happy children look different. They needn't be smiling, but you can just tell.

PETR HÁTLE: I wonder whether it might really be the case. Had she not known what life had in store for Ivana a few months after the picture was taken, would Mrs Prokopová still see the sadness in Ivana's eyes? Milada Prokopová was writing about Ivana Košková for nearly fifteen years. Last time she intensively worked on the case in 2013. She recorded interviews with the Košeks and the last witness of Ivana's existence on a voice recorder. Milada Prokopová doesn't have the recordings anymore as she reportedly lost them while moving. But she told me they were handed to the police and were now stored in the Liberec police archives.

Mrs Prokopová seems to have cooperated with the police closely. She knows the investigators personally and knows about the case far more than she could write. She promised she'd connect me with the criminal investigators and she'd try to persuade them to cooperate on my project.

The articles by Milada Prokopová also feature different versions of what could have happened to Ivana: she was hit by a car, she was murdered, or kidnapped.

PETR HÁTLE: Do you think Ivana is still alive?

Milada Prokopová: No... I don't think so.

PETR HÁTLE: And do you, based on your experience with the case, have a theory of what could have happened?

Milada Prokopová: I'd rather not tell. I have my own theory, but I don't want to... Besides, it's pure speculation. It's slightly linked to the fact that the police officers did not search in every direction as they were supposed to.

PETR HÁTLE: Despite my insistence Milada Prokopová refused to talk about her theory of how Ivana could have disappeared. I was curious to know why. Whether she suspects anyone in particular or whether she is, due to her cooperation with the police, aware of mistakes that occurred during the investigation.

I am determined to get to the officers in charge of Ivana's case and obtain information as to how the investigation was really pursued.

PETR HÁTLE: Thank you then.

Milada Prokopová: Well, it's alright.

Woman 6: See you, bye.

PETR HÁTLE: Od Milady Prokopové jsem dostal telefonní číslo na otce Ivanky Miloslava Koška. Uvědomoval jsem si, že pokud chci o případu jeho dcery natáčet, musím se s ním a Ivančinou matkou sejít a požádat je o souhlas.

Zavolaal jsem mu hned druhý den ráno. (pípání telefonu) Představil jsem se a pokusil se stručně vysvětlit, proč bych se s ním rád sešel. Pan Košek mi řekl, ať se u nich stavím o víkendu, jestli chci, ale že nic nového nevědí a všechno už řekli. Potom telefonát rychle ukončil, že nemá čas. Zdálo se mi, že chce mít rozhovor se mnou hlavně rychle za sebou.

Uvědomil jsem si, že podobných žádostí o rozhovor za dobu od zmizení své dcery musel vyřizovat desítky. Novináři přijeli, odjeli, vydali článek a k ničemu to nevedlo. Ivana se stále pohřešuje.

Před samotnou cestou za Koškovými se setkávám s Ludmilou Čírtkovou, policejní psycholožkou, která se dlouhodobě věnuje obětem trestních činů. Přicházím za ní do budovy pražské Policejní akademie, obrovského panelového komplexu na sídlišti Lhotka, kde Ludmila Čírtková vyučuje. Znáám ji z médií, kde se často objevuje, tak mě ani nepřekvapí její výrazná image, které se drží už dlouho. Poznávacím znamenám docentky Čírtkové jsou kudrnaté zrzavé vlasy, dlouhé rudé nehty a výrazná rudá rtěnka.

Ludmila Čírtková: Pohřešování dítěte je jedna z nejhorších životních situací, která nás může potkat, a to z toho důvodu, že ta situace nemá konec ani rozřešení. U běžných trestných činů jde o časový bod – ten čin je ohraničen a ohraničená je i újma. Kdežto u pohřešování ten příběh nemá konec a rodiče nebo blízké osoby se musí vyrovnávat s takovými jevy jako je pocit nejistoty: „nevím, co se s mým dítětem stalo,“ což vede k tomu, že většina rodičů vytváří různé scénáře více či méně pravděpodobné. Musí se ale vyrovnávat se ztrátou, která není ohraničená, takže my se od toho člověka, který zmizel, který se ztratil, nemůžeme odpoutat, protože ten příběh nemá konec. A tak se třeba i dost často setkáváme s tím, že pohřešující rodiče prožívají hodně bolesti, a dokonce se ani té bolesti nechtějí vzdát, protože mají vnitřní pocit, že kdyby se vzdali toho utrpení, tak vlastně zradí své dítě, že když trpí dítě, tak oni musí taky trpět a že ta velká bolest je takovou iluzorní pojistkou, že by se to dítě mohlo vrátit dříve.

PETR HÁTLE: Před paní Čírtkovou zmíním i zkušenosti, které s rodinou Koškových získala novinářka Prokopová. Označovala je za velmi zvláštní: že za rodinu mluví jen otec, že stále opakuje totéž a matka že o Ivance nechce s nikým mluvit.

Ludmila Čírtková: Správná reakce na trauma není, a to z toho důvodu, že lidé nejsou přes kopírák. Jsou různě povahově a osobnostně ustrojení, a proto reagují na tragédie, zločiny, prostě na traumata různým způsobem.

Je pravda, že existuje taková častější, většinová reakce a ta je popisována jako šok a poté vyrovnávání se se šokem. Ale koneckonců mohu odkázat i na případy ztráty blízkého člověka třeba v důsledku nemoci nebo dopravní nehody, a i v těchto situacích vidíte, že způsob smutku, doba smutku vypadá u různých lidí různě. Takže jsou lidé, kteří potřebují pořád navštěvovat hrob a mít v mysli přítomen obraz toho člověka, o kterého přišli. Ale na druhé straně jsou zase lidé, kteří se naopak snaží děláním zapomenout na to, na co se ale zapomenout nedá, a tak z pohledu ostatních mohou vypadat jako chladní roboti.

PETR HÁTLE: Příšovice, kde Ivanka žila, mají třináct set obyvatel, ale v sobotu dopoledne není na ulici ani noha. Až na ruiny továrních budov na okrajích působí obec venkovsky klidně a bezpečně. Ani typy aut parkující na ulicích nenaznačují, že by se tu lidem žilo špatně.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová gave me a phone number of Ivana's father, Miloslav Košek. I realized I'd have to meet him and Ivana's mother, too, to ask them for permission and consent if I want to make a documentary about their daughter's case.

I called him immediately in the morning of the following day. (phone beeping) I introduced myself and tried to explain in brief why I'd like to meet him. Mr Košek told me I could stop by at the weekend if I liked but they had no news and said already everything. Then he quickly ended the call, as he had no time to spare. I thought he just wanted to have the call over and done with.

I realized that he must have dealt with dozens of requests for an interview after his daughter went missing. The journalists came, published their articles but it led to nothing. Ivana is still missing.

Ahead of my visit to the Košeks, I meet Ludmila Čírtková, the police psychologist who has long focused on victims of crime. We meet on the premises of the Prague Police Academy, a huge concrete complex in the Lhotka housing estate where she teaches. I know her from the media, she is often on screen so I am not taken aback by her distinctive image she has kept up for years. The distinguishing marks of Associate Professor Čírtková are curly ginger hair, long red nails and distinctive red lipstick.

Ludmila Čírtková: A missing child is one of the most difficult situations that can possibly occur in life because there is neither an ending nor remission. In ordinary crimes, it's about a point in time – the crime is limited in time and so is the damage or harm. Whereas in missing cases, the story has no ending and parents or loved ones are faced with such phenomena like feelings of insecurity: "I have no idea what has happened to my child," prompting them to think up various scenarios, no matter how likely they may be. They have to deal with a loss, not limited in time, and, as a result, they can't let go of the lost, missing person as the story has no ending. We often see parents suffer a lot of pain, and interestingly, they're reluctant to let go of the pain. They have an inner feeling that if they gave up suffering they'd betray their child. When the child suffers they must suffer, too, the terrible sorrow gives an illusory insurance that the child could return sooner.

PETR HÁTLE: As we talk with Mrs Čírtková I also mention journalist Prokopová's experience with the Košeks. She considered them to be very weird: only the father speaks on behalf of the family, he keeps repeating himself and the mother never wants to speak about Ivana with anyone.

Ludmila Čírtková: There is no right reaction to a trauma because people aren't copies. They differ in characters, personalities, and thus their reactions to tragedies, crimes, or traumas in general are different.

It is true that there is a more frequent, common response, described as a shock followed by putting up with the shock. And by the way, I can refer to cases when people lost their loved ones due to a disease or a traffic accident, and in such situations, you can see that the way or time of mourning vary from individual to individual. There are people who need to visit the grave very often and have the lost person always on their mind. On the other hand, there are people who try to forget what is impossible to be forgotten by getting down to work, which, as a result, gives them the look of cold robots in the eyes of others.

PETR HÁTLE: Příšovice, where Ivana used to live, has a population of 1,300, but there isn't a single soul in the street on Saturday morning. Apart from the run-down factory buildings on the fringes, the village seems calm and safe. The car models parked in the streets don't suggest a lower standard of living either.

Zastavuji u zdejší hospody nazvané pohostinství Jilm, jednopatrové kostky z doby socialismu, která dříve mohla sloužit jako samoobsluha. Vychází z ní zrovna starší paní o holi, odvažuje svého malého pejska, který na ní čekal venku. Když vidí, jak se rozhlížím a připravuju nahrávací techniku, sama ke mně přijde a zeptá se, zda někoho hledám. Vysvětlím jí, že jsem tu kvůli Ivaně Koškové.

Žena 7: Ona jela vocaď na kole tamhle přes most a tam tím Újezdem a tam se někde v těch místech měla ztratit. Prostě stopu vůbec nic... Poslední stopa je tam...

S matkou její jsem dělala tady v Masosvaze, ten je bejvalej, teď už to zrušili...

PETR HÁTLE: Paní rodinu Koškových zná. S matkou Ivanky léta pracovala v místním Masosvazu.

Žena 7: S ní o tom nemluvíme. Oni třeba jestli to probírají doma, ale já si myslím, že ne. Dřív třeba chodili pořád tím směrem. No ale teď chodí jenom tady na procházky. Je to hrozný, no, co se děje teďko...

PETR HÁTLE: Paní mi ochotně vypráví o Příšovicích a Koškových. Teď už vím, že jsou oba rodiče Ivany v důchodu. Otec Ivany Miloslav Košek pracoval od sedmdesátých let ve zdejší panelárně. Matka Ivany Vlasta Košková byla dělnice v místní drůbežárně, která padla za obětí tunelářům v devadesátých letech podobně jako hodně dalších fabrik v okolí. Dnes zbyl jen komplex mrazíren a montovny v polích kolem nedalekého Turnova a Mnichova Hradiště.

Paní mě posílá do hospody, kde prý sedí bývalý starosta obce Svijanský Újezd, kam Ivana jezdila za svou tetou. V době, kdy zmizela, byl určitě ve funkci.

V příšovické hospodě je v sobotu dopoledne poloprázdno. Pár štamgastů sedí ve výčepu u stolu se zelenými ubrusy. Servírka mi ukáže směrem do zadního sálu, kde obědvá pár lidí.

Starosta je zachovalý šedesátník. Ochotně vyhoví mému přání s ním mluvit.

Blahoslav Kratochvíl: Tak mé jméno je Blahoslav Kratochvíl a funkci starosty jsem zastával od roku devadesát a pak už jsem si našel nástupce – nástupkyni, jak se říká. My moc z politiky nemáme, jsme spíš skupina zahrádkářů a hasičů...

PETR HÁTLE: A jak se k vám dostalo, že se Ivanka ztratila?

Blahoslav Kratochvíl: My jsme se to dozvěděli až v průběhu dalšího týdne, že se něco takovýho stalo, že tam po někom pátrají. Pak se to dostalo i do nějakýho tisku. To se stalo v neděli odpoledne. Ona jela k tetičce z Příšovic, to je sestra její maminky. A že jí snad bude něco pomáhat. Já jsem jí znal i podle vidění, sem jezdívala pomáhat trhat rybíz... A nenašlo se kolo, nenašlo se prostě vůbec nic...

PETR HÁTLE: Na zdi v hospodě visí letecká mapa okolí Příšovic. Požádám bývalého starostu, aby mi ukázal, kde právě jsme, abych se zorientoval v trase, kterou jela Ivana Košková od svých rodičů k tetě.

Blahoslav Kratochvíl: Tady je to sídliště...

PETR HÁTLE: tady odtud měla ta Ivanka jet, že jo?

I stop by the local pub called the Elm tavern, a one-storey cube from the socialist era, it might have been a supermarket. An elderly woman with a stick just walks out of it, she unties her little dog which was waiting outside. When she sees me looking around and getting my recording gear ready, she approaches me and asks me who I am looking for. I explain to her I came because of Ivana Košková.

Woman7: She rode her bike from here over the bridge to that Újezd and she is said to have disappeared somewhere around there. No trace whatsoever... They last traced her over there...

I used to work with her mother in the local Masosvaz, a former meat plant, it was closed down...

PETR HÁTLE: The woman knows the Košek family. She used to work with Ivana's mother in a local Masosvaz meat plant for years.

Žena 7: We never talk to her about that. Perhaps they talk about it at home, though I don't think so. They used to walk in that direction all the time. Now they just roam around the place when they go for a stroll. It's just horrible, what can happen nowadays...

PETR HÁTLE: The woman willingly talks about Příšovice and the Košeks. I learn that both Ivana's parents are retired. Ivana's father, Miloslav Košek, used to work in the local precast concrete plant. Ivana's mother, Vlasta Košková worked in the local poultry farm, which the managers siphoned off just like other local businesses in the 1990s. Only a compound of freezing and assembly plants in the fields around adjacent Turnov and Mnichovo Hradiště remained.

The woman sends me to the pub, reportedly there's the former mayor of Svijanský Újezd, the village Ivana was heading to visit her aunt. He was certainly serving office the year when Ivana disappeared.

The Příšovice pub is half empty on Saturday morning. In the barroom, a few regulars sit at the table with green tablecloths. The waitress points to the back hall where a couple of people are having lunch.

The mayor is a well-preserved sixty-year-old man. He willingly meets my wish to talk.

Blahoslav Kratochvíl: My name is Blahoslav Kratochvíl and I was serving as mayor since 1990, then I found my successor – a lady mayor, so to put it. We don't give much about politics, we're more of a bunch of gardeners and firefighters...

PETR HÁTLE: How did you learn that Ivana had gone missing?

Blahoslav Kratochvíl: We found out only in the course of the following week that something of that kind had happened, that they were looking for somebody. Then some papers got the news, too. It happened on Sunday afternoon. She went to her aunt from Příšovice, it's her mother's sister. She supposedly went there to help her out with something. I knew her by sight, she used to come here to pick currant... Her bike has never been found, nothing has ever been found at all...

PETR HÁTLE: There's an aerial map of Příšovice and its surroundings on the wall in the local pub. I ask the former mayor to show me where we are right now, to get an idea about the trail which Ivana went along from her parents' to her aunt's place.

Blahoslav Kratochvíl: There's the housing estate...

PETR HÁTLE: Ivana left from here, is that right?

PETR HÁTLE: A drůbežárna tam byla taky, tam zase dělala paní Košková.

Miroslav Kratochvíl: Jasně, tady byla panelárna, tam se vyráběly panely pro stavbu paneláků, velký bloky.

Blahoslav Kratochvíl: Drůbežářský závody, ano. Ty jsou dole mezi obcí Svijany a Příšovicemi. A jela tady, tudy tou alejí, za tím je svijanský hřbitov, jela tady po té trase dvě stě metrů...

PETR HÁTLE: Procházím trasou, kterou před dvaceti lety projížděla Ivana Košková. Cesta od hospody ke svijanskému hřbitovu, kde měla být naposledy viděna, mi trvá asi deset minut. Vede k němu silnice obklopená hustým křovím a ovocnými stromy. Cesta je hodně úzká. Před projíždějícími auty musím ustupovat ke krajnici. Zdejší hřbitov leží na vyvýšeném místě, je z něj výhled do krajiny na lány ještě pokryté zbytky sněhu, polní cesty, lesy. Doléhají sem zvuky aut z nedaleké dálnice.

Je to zvláštní pocit stát na místě, o kterém jsem dvě desítky let jenom slychal. Nikdy by mě nenapadlo, že se sem někdy podívám.

Vzpomněl jsem si na novinářku Prokopovou, jak nad fotografií Ivany mluvila o smutku, který má podle ní dívka vepsaný ve tváři. Podobně na mě teď působí tohle místo. Cítím se tu nepříjemně, jako by všechno, co tu stojí, odkazovalo ke zmizení Ivany Koškové.

Vracím se zpátky směrem k Příšovicím. Po chvíli už za stromy vidím prosvítat šedivé paneláky. Zdejší sídliště tvoří asi deset čtyřpatrových bytovek. Jsou rozloženy vedle zahrádkářské kolonie a železniční trati.

Obcházím kolem nízkých panelových domů a hledám správný vchod a zvonek. K jednomu z domů právě míří žena s nákupem. Ptám se jí, zda neví, kde tu přesně bydlí Koškovi. Hned mi ukáže na jeden ze vchodů a začne mluvit o Ivaně.

Žena 6: No to už je jaká doba ale. No akorát vim, že ukazovali v televizi, že jela k nějaký tetě na Svijanskej Újezd. Tak auto jí zastavilo, jí naložil... a pak prej našli její kolo. Já jsem to viděla v televizi, že to kolo našli.

PETR HÁTLE: I po dvaceti letech je v okolí případ zmizení Ivany evidentně stále živý. Nepotkal jsem zatím nikoho, kdo by o něm neslyšel.

Žena 6: No ale že jí taky pouštěli. No, jestli jela sama, to nemůžu pochopit. Už mám teda osmadvacetiletou dceru, kluka mám dvacetišestiletýho a jednadvacetiletou dceru. Já povídám: „Nikam nepojedete! Pokud budete chtít jet k babičce, tak pojedete se mnou, ale nikde jezdit nebudete.“

Já se taky bojím. Vždyť jsem bydlela tady, v Loukově. Kolik? Dvacet let? Tak jsem se bála, aby je vlak nezajel, tak jsem je furt hlídala.

PETR HÁTLE: Zaráží mne tón sousedky. Že se podivuje nad tím, že Koškovi Ivanu vůbec někde samotnou pouštěli. Cítím z toho dost jasnou výčitku rodičům. Vzpomenu si na to, co mi o přístupu okolí k obětem říkala docentka Čírtková.

Ludmila Čírtková: Představa, že na oběti trestných činů reaguje okolí podpůrně poskytováním sympatií eventuálně i empatie, tak ta je docela naiivní. Dokonce si vybavuji příklad, kdy právě na takové menší vesnici matce zavražděné dcery v tom malinkém vesnickém obchodě řekla sousedka: „No já, kdyby se mi to stalo, tak ani nevylezu z domu.“ Vysvětlujeme si to tak, že část lidí prostě neví, jak se má správně k člověku, kterého potkala velká tragédie, chovat. A

PETR HÁTLE: And the poultry farm was there too, Mrs Košková worked there.

Blahoslav Kratochvíl: That's right, there was the precast concrete plant, it produced huge concrete block for blocks of flats.

Blahoslav Kratochvíl: The poultry farm, sure. It's down there between Svijany and Příšovice. She went here, through the avenue, behind there's the Svijany cemetery, she went about 200 metres along this track...

PETR HÁTLE: I inspect the track which Ivana Košková rode her bike along twenty years ago. The way from the pub to the Svijany cemetery takes me about ten minutes. The road leading to it is surrounded by dense shrubs and fruit trees. The road is pretty narrow. I must move to the roadside as the cars pass by. The local cemetery is situated on an elevated spot, it offers a view of the countryside, its vast fields still covered by the remaining snow, field paths, woods. You can hear the cars from the nearby motorway.

It is a strange feeling to be standing on a place which I only heard mentioned for twenty years. I've never guessed I would visit it one day.

I remembered journalist Prokopová talked over Ivana's picture about the sadness she could see engraved in the girl's face. This place gives me pretty much the same vibe. I feel uncomfortable, as if everything around was linked to the disappearance of Ivana Košková.

I set on my way back to Příšovice. It takes only a while and grey block of flats are showing through the trees. The local housing estate consists of about ten four-storey blocks of flats.

I walk around the low blocks, looking for the correct entrance and doorbell. A woman with her shopping bag is just heading towards one of the houses. I ask her whether she knows where exactly the Košeks live. She immediately points to the correct entrance and starts talking about Ivana.

Woman 6: It's been such a long time. The only thing I know, it was on TV, that she went to an aunt of hers to Svijanský Újezd. A car stopped her, picked her up...and only her bike was found. I saw it on TV that they found the bike.

PETR HÁTLE: Even twenty years on, the case of Ivana's disappearance is evidently still topical. I haven't met anyone who wouldn't know about it.

Woman 6: I wonder why they let her go alone. I can't get my head around it, riding on her own like that. I've got a 28-year-old daughter, a 26-year-old son and a 21-year-old daughter. I said: "You're going nowhere! If you want to see your grandma, you're going with me, you're not going on your own."

I am afraid. I've been living here in Loukov for...how many? Twenty years? I was afraid a train would run them over, I was keeping an eye of them all the time.

PETR HÁTLE: I am taken aback by the neighbour's tone. That she's surprised at the fact the Košeks ever let Ivana go anywhere alone. I can sense pretty apparent reproach to the parents. I remember what Associate Professor Čírtková told me about the community's approach towards victims.

Ludmila Čírtková: The idea that victims of crime enjoy community's support, expressions of sympathy, or empathy, for that matter, is actually quite naive. I can give you an example where, in a small village supermarket, a neighbour told the mother of a murdered daughter: "As for me, had it happened to me I wouldn't dare come out of my house."

protože neví, tak radši jdou z cesty. Oběť to samozřejmě velmi vnímá a interpretuje to tak, že ostatní se na ní divně koukají – má to i odborné označení „negativní exkluzivita“. Na druhé straně třeba důvodem může být to, že řada lidí se nechce kontaktovat s body bolesti čili s tragédiemi, protože by si museli do hlavy připustit myšlenku, že se to může stát i jim

PETR HÁTLE: Už mě ani nepřekvapuje, že žena přesně věděla, k jakému vchodu mě nasměrovat. Koškovi tu každý zná. Jsou to přece ti, kterým se ztratila dcera. Začínám lépe rozumět tomu, jak to musí být těžké žít s takovým cejchem v malé obci.

Stojím před zvonkem s jmenovkou Koškovi a sbírám odvahu zazvonit. Pochybuju chvíli i o tom, co tady vůbec dělám a jestli se právě nepouštím do něčeho, co mi nepřísluší.

Miloslav Košek: No, prosím?

PETR HÁTLE: Podcast „Pohřešovaná“ jsme vytvořili s producentkou Dagmar Sedláčkovou, dramaturgyní Kristýnou Májovou, zvukaři Adamem Levým a Vojtou Knotem. Pohřešovanou vyrobil Bionaut ve spolupráci se studiem Beep.

In an attempt to explain such behaviour, some people simply don't know how to approach and treat a person who has experienced a great tragedy. And because they have no clue they prefer move out of their way. The victim is clearly very sensitive about that and construes their attitude as being given strange looks – it has its professional term “negative exclusivity”. On the other hand, some people refuse to be faced with points of pain, i.e. tragedies because they'd be forced to admit it might happen to them as well.

PETR HÁTLE: I am thus not surprised that the woman knew exactly which door she should show me to. Everyone here knows the Košeks. They are the family whose daughter went missing. I get a better understanding of how hard it must be to live with a stigma in a small village like this.

I stand in front of the doorbell with the name Košek on it and I work up courage to ring it. For a moment I have serious doubts about what I am doing here at all and whether I am not embarking on a journey that is not for me.

Miloslav Košek: Well, hello?

PETR HÁTLE: The Missing Girl podcast was made in collaboration with producer Dagmar Sedláčková, dramaturge Kristýna Májková, sound engineers Adam Levý and Vojta Knot. The Missing girl was produced by Bionaut in collaboration with the Beep studio.

Epizoda 2

PETR HÁTLE: Stojím před prosklenými vchodovými dveřmi u zvonku před panelákem v Příšovicích. Po schodech právě přichází otec Ivanky pan Miloslav Košek.

PETR HÁTLE: Dobrý den.

Miloslav Košek: Dobrý den, tak já jsem pan Košek. Máte přání?

PETR HÁTLE: My jsme přijeli kvůli Ivance.

Miloslav Košek: Ano, to byla naše dcera, co se ztratila. Nic nového není a mám spojení s Libercem, spojení s kriminálkou. Kdyby něco bylo nového, že mi daj... Takže nic nového nemaj. A v novinách taky nic neví a já nic jiného nevim.

No tak pojd'te dál, pojd'te dál...

PETR HÁTLE: Jo? Můžeme? Díky...

Muž 1: ...policii se nepodařilo zjistit žádný důvod zmizení...

Žena 1: ...zatím se vypátrat hledanou osobu nepodařilo...

Žena 2: ...mohla se stát obětí násilné trestné činnosti...

Muž 2: ...jakoukoli informaci volejte policii na linku 158...

Žena 3: ...ale za Ivanku bych dala život...

Žena 4: ...schází tu, no. Bolí nás to všechny...

PETR HÁTLE: Pan Košek není tak odměřený jako v telefonu. Pevně mi stiskne ruku, lehce se usmívá. Je mu kolem sedmdesátky, ale schody do prvního patra svižně vyběhne. Na sobě má tepláky a svetr se vzorem.

Z pootevřených dveří jeho bytu se chodbou paneláku line vůně řízků. Před vchodem jsou vedle rohožky pečlivě vyskládané boty.

Miloslav Košek: Co vám mám říct? Ztratila se a nevim, nic nevim. Manželka tam peče...

PETR HÁTLE: Tak mi jí jenom dáme kytičku, jo?

Miloslav Košek: Jo, jo, jo... Manželka peče...

PETR HÁTLE: Petr Hátle, dobrý den. Těší mě, dobrý den...

PETR HÁTLE: Matka Ivanky stojí v domácím oblečení u sporáku a obrací řízky. Působí nesměle a plaše. Je velmi podobná své dceři Ivance. Mají stejné oči i výraz ve tváři.

Vlasta Košková: Nic nového nevíme... nic, nic...

PETR HÁTLE: Podává mi ruku, zdraví se se mnou, ale dost odměřeně. Má sklopené oči. Potom přivře dveře do kuchyně a dál se věnuje vaření

Miloslav Košek: Psali jsme prezidentovi, pět ministrů... Teď tomu Volancovi, ten ani neodpověděl. V Liberci jsme byli, z Liberce sem jezděj... Nemaj nic nového, nemaj.

PETR HÁTLE: Pan Košek mi nabízí místo v obývacím pokoji. Jednu stěnu místnosti zabírá klasická paneláková nábytková stěna. Za prosklenými vitrínami je vystaveno pár videokazet, skleniček a porcelánových postaviček.

Episode 2

PETR HÁTLE: I stand at the doorbell in front of a glazed entrance door of the block of flats in Příšovice. Ivana's father, Miloslav Košek is just going down the stairs.

PETR HÁTLE: Hello.

Miloslav Košek: Hello. I am Mr Košek. How can I help you?

PETR HÁTLE: We came because of Ivana.

Miloslav Košek: Yes, she was our daughter, she went missing. No news though, I'm in touch with Liberec, in touch with the criminal department. If they find anything new, they'll let me... I have no news, I'm afraid. The papers have found nothing new, I know nothing more.

So do come in, come in...

PETR HÁTLE: Yeah? May we? Thank you...

Man 1: ...police failed to find any cause of her disappearance...

Woman 1: ...the missing girl has not been traced yet...

Woman 2: ...she could have fallen victim to violent crime...

Woman2: ...report any information on the police hotline 158...

Woman 3: ...I would give my life for Ivana...

Woman 4: ...we miss her here, we do. It hurts everyone here...

PETR HÁTLE: Mr Košek is not that reserved as he seemed on the phone. His handshake is firm, a slight smile on his face. He is in his seventies, but he runs up the stairs to the first floor rather nimbly. He is wearing sweatpants and a sweater with a pattern.

From the door of his flat a scent of schnitzels fills the corridor of the block of flats. There are neatly lined up shoes next to the doormat.

Miloslav Košek: What am I supposed to tell you? She got lost and I don't know, I know nothing. My wife is frying there...

PETR HÁTLE: May we only give her a bunch of flowers?

Miloslav Košek: ... Yeah...my wife's just frying...

PETR HÁTLE: Petr Hátle, hello. Nice to meet you, hello...

PETR HÁTLE: Ivana's mother, dressed in home clothes, is standing at the cooker, turning schnitzels. She seems shy and timid. She resembles her daughter Ivana a lot. They have got the same eyes and the look in the face.

Vlasta Košková: We have no news...nothing...nothing...

PETR HÁTLE: She gives me her hand, says hello, though in a quite reserved manner. Her eyes are dropped. Then she closes the kitchen door and is busy cooking.

Miloslav Košek: We wrote to the president, five ministers...Now this Volanec, he didn't even bother answering. We were in Liberec, they come here from Liberec...They have no news, they don't.

PETR HÁTLE: Mr Košek offers me a place to sit in the living room. One wall taken by the typical block-of-flats-style wall unit. There are a few video cassettes, glasses and china figurines in the display cases.

Stůl, u kterého s panem Koškem sedím, je přikrytý plastovým ubrusem. Leží na něm částečně vyluštěné křížovky a televizní program. Z okna máme výhled na silnici směrem na Svijany, po které Ivana před dvaceti lety na svém kole odjížděla.

PETR HÁTLE: A pane Košku, zajímá se o to ještě policie vůbec?

Miloslav Košek: Nevím, už tady nebyli dva roky. Oni se daj dohromady, když tam zavolám já. Když tam zavolám, tak oni přijedou. Oni sem přijedou a zeptaj se mě, jestli něco není novýho. To by správně měli oni říct, ne? A ne já.

PETR HÁTLE: A vy máte dojem, že oni vlastně se na to vykašlali, nebo...

Miloslav Košek: Oni mi řekli, že třeba dvacet let nic novýho nemaj. Mě se zdá, že to maj v šuplíku, že čekaj asi, až se někdo ozve...

PETR HÁTLE: Hm...

PETR HÁTLE: Pan Košek mi vysvětluje, že vyšetřování zmizení jeho dcery má na starosti liberecká kriminálka. Na případu se prý za dvacet let vystřídalo množství vyšetřovatelů, jejichž jména si už ani nevybavuje.

Má každopádně dojem, že s nimi policie skoro nekomunikuje, neinformuje je o svých postupech a vůbec, že na případu už dlouho nikdo nepracuje.

Dostáváme se ke dni, kdy se Ivana ztratila.

PETR HÁTLE: A vy máte, pane Košek, nějakou představu, co se stalo, nebo teorii, co se mohlo stát?

Miloslav Košek: No nevím... Jela na Brigádu, tak já nevím, co se mohlo stát, nevím nic... Tady si ještě hrála před barákem s dětma. Děti jí měly rádi... To seděla před barákem... Druhej den jsme ještě měli jet na dovolenou, no. Tak tady seděla, děti jí měly rádi... Nikomu nic ta holka neudělala... učila se dobře... a hrála, šila, vyšívala, pletla, no... O to kolo mi nejde, to ať si někdo nechá. Ale bylo nový. Byl to novej Favorit...

Ona si vzala kolo a povídá: „Tak já jedu!“

Já povídám: „Mám jet s tebou?“

„Já tam dojedu, to je dva kilometry, že jo, do Újezda odtud.“

No, nedojela.

PETR HÁTLE: A kam jela teda?

Miloslav Košek: Do Újezda, k tetě do Újezda jela na brigádu trhat rybíz.

Chtěla si koupit brusle...

PETR HÁTLE: Teta Ivany se jmenuje Marie Susová. Je to sestra Ivaniny matky. Bydlí v nedalekém Svijanském Újezdu. A právě za ní se před dvaceti lety Ivana vypravila.

Miloslav Košek: No, jela tam a už tam nedojela. Takhle vypadala...

PETR HÁTLE: Pan Košek vyndává ze sklenice v nábytkové stěně pasovou fotografii Ivany. Je to ta samá, kterou už znám z článků v médiích.

I sit with Mr Košek at a table that is covered with a plastic table-cloth. There are partially solved crosswords and a TV programme. The view of the window shows the road towards Svijany along which Ivana rode her bike twenty years ago.

PETR HÁTLE: And Mr Košek, are police still interested in the case?

Miloslav Košek: I don't know, they haven't been here for two years. They pull themselves together to investigate only when I call them. When I call they come. They come here to ask me what the news is. Aren't they supposed to tell me? Not me on the contrary.

PETR HÁTLE: Do you have the impression that they are no longer bothered, or...

Miloslav Košek: They told me they might not find anything new in twenty years. I figure they have this case in a drawer, perhaps they are waiting for someone to call...

PETR HÁTLE: Hm...

PETR HÁTLE: Mr Košek explains to me that the Liberec criminal department is in charge of the investigation into his daughter's disappearance. Throughout the past twenty years numerous investigators took turns dealing with the case, he can hardly remember their names.

Anyway, he gets the feeling that police barely communicate with them, they do not provide information on further steps, and, all in all, no one seems to work on the case for a long time now.

We're getting to the day when Ivana went missing.

PETR HÁTLE: Do you, Mr Košek, have any idea of what happened, or a theory of what could have happened?

Miloslav Košek: Well, I don't know...She left for her summer job, I have no clue of what could have happened...I know nothing...She played with the kids in front of the house. The kids liked her...She sat in front of the house...We were supposed to go for a holiday. She sat here, the kids liked her...The girl didn't do any harm to anyone... she learned well at the school. She played, embroidered, knitted, well...I don't mind that bike, may anyone keep it. But it was new. A new Favorit bike...

She took the bike and said: "So I am off!"

I said: "Shall I go with you?"

"I'll go there on my own, it's just two kilometres, right, to Újezd from here."

Well, she didn't arrive.

PETR HÁTLE: And where exactly was she heading?

Miloslav Košek: To Újezd, to her aunt to help pick currant.

She wanted to buy skates...

PETR HÁTLE: The name of Ivana's aunt is Marie Susová. She is the sister of Ivana's mother. She lives in the adjacent Svijanský Újezd. Ivana meant to go to her place twenty years ago.

Miloslav Košek: Well, she went there but never arrived. That's what she looked like...

PETR HÁTLE: Mr Košek takes Ivana's passport photo out of a glass in the wall unit. It's the same one I am familiar with from the articles in the media.

PETR HÁTLE: Dívám se na jedinou fotografii Ivany, kterou Koškovi mají. V rodině prý nikdy nebyli zvyklí pořizovat fotky. A po Ivaně jim prý nezbylo vůbec nic.

Miloslav Košek: Kytíčku sem dávám... Tak něco sem dám, tak, co mám dělat... Koupim jeden karafiát, dám sem karafiát, no...

PETR HÁTLE: A jaký je to pro vás po těch...

Miloslav Košek: Strašný, strašný...

PETR HÁTLE: ...po těch dvaceti letech, je to pořád?

Miloslav Košek: Já to třeba snesu, ale ta furt brečí... Když má narozeniny, furt brečí... Strašný no.

PETR HÁTLE: Pan Košek poukazuje na otevřené dveře do kuchyně, za kterými jeho manželka tiše umývá nádobí. Rád bych si s ní taky promluvil. Ale jak mě upozorňovala novinářka Prokopová: za rodinu Koškových mluví otec.

Ale docela to chápu... Které matce by bylo příjemné dvě desítky let opakovat novinářům své vzpomínky na ztracenou dceru.

PETR HÁTLE: Paní Košková, prosím vás, můžeme vám nasadit port? Nebo vaříte ještě?

Vlasta Košková: Ještě vařím...

PETR HÁTLE: Pane Košku, vy máte syna taky...

Miloslav Košek: Máme ještě syna, no. Ten spí. Ten jde na noc, ten jde do práce.

Tady bydlí s námi, ano, velitel hasičů Libereckýho kraje. On dělá v Hradišti. A tohleto je taková záliba jeho, jeho záliba, no, dobrovolný hasiči.

PETR HÁTLE: Bratr Ivanky se jmenuje Ladislav. Je o dva roky starší než jeho sestra. Dnes mu je třicet šest let. Ve vedlejším pokoji odpočívá po noční směně. Pracuje v továrně na výrobu autodílů v nedalekém Mnichově Hradišti.

Požádám pana Koška, jestli mi na něj může dát telefonní číslo. Rád bych se s Láďou sešel a promluvil si o tom, jak vnímá zmizení své sestry on.

Láďa bydlí stále u rodičů – v pokoji, který dříve sdílel s Ivankou.

Miloslav Košek: Máma mu vypere, máma mu uvaří, tak co mu chybí? Co mu chybí, jo? To není jako my, když jsme byli mladý – šup z baráku a už jsme byli venku.

Do hospody nechodí... v hasičárně furt jenom... Já bych mu dal, aby tady už mohl kočárek vozit...

PETR HÁTLE: No teda teď to bude dvacet let...

Miloslav Košek: ...dvacet let to bude v červenci, no... Oni říkali, že po dvaceti letech se to má uzavřít.

PETR HÁTLE: Dvacet let od zmizení Ivany uběhne letos v červenci. Pan Košek mi řekl, že mu policie vysvětlila, že tím bude případ promlčen. Není si ale jistý, co to přesně znamená. Jestli policie přestane pátrat, nebo jestli by případný pachatel činu vyvázl bez trestu.

Pan Košek začíná mluvit o tom, že nejsem jediný, kdo se zajímá o jejich ztracenou dceru. Rodinu kontaktuje množství lidí, kromě novinářů i senzibilové a občas se objeví někdo, kdo se snaží s vyšetřováním amatérsky pomoci na vlastní pěst.

PETR HÁTLE: I am looking at the only picture of Ivana which the Košek's own. They were never used to taking pictures in the family. They say they have nothing of Ivana's stuff left.

Miloslav Košek: I put a flower in there... Well, I put there something, what am I supposed to do... I buy a carnation, I put it there, well...

PETR HÁTLE: How do you feel after all these...

Miloslav Košek: Terrible, terrible...

PETR HÁTLE: ...after those twenty years, is it still this bad?

Miloslav Košek: I can bear it somehow, but she never stops crying... When her birthday comes, she does nothing but cry. Terrible.

PETR HÁTLE: Mr Košek points at the kitchen door behind which his wife quietly washes the dishes. I'd love to talk to her but, as journalist Prokopová warned me, it's the father to speak on behalf of the Košek family.

But I can see their point... Which mother would feel comfortable repeating the same memories of her lost daughter to journalists for twenty years.

PETR HÁTLE: Mrs Košková, may we attach a port to you? Are you still cooking?

Vlasta Košková: I am still cooking...

PETR HÁTLE: Mr Košek, you have also a son...

Miloslav Košek: We have a son, too. He's asleep now. He works the night, he's going to work.

He lives with us, yes, he's the commander of the Liberec region firefighters. He works in Hradiště. And this is his hobby, sort of, volunteer firefighters.

PETR HÁTLE: The name of Ivana's brother is Ladislav. He is two years older than his sister. He's 36 now. He's having a rest after a night shift. He works in a factory that produces car components in the nearby Mníchovo Hradiště.

I ask Mr Košek if he could give me his telephone number. I'd love to meet Ladislav and talk to him about how he feels about his sister's disappearance.

Lád'a still lives with his parents – in a room he used to share with Ivana.

Miloslav Košek: Mother washes his clothes, cooks for him, does he miss anything? What does he miss? It's not like us when we were young – whoosh out of the house, we were out.

He doesn't go to the pub... only to the fire station... I'd teach him a lesson, he could be pushing a pram alright...

PETR HÁTLE: Now it's been twenty years now...

Miloslav Košek: ...it'll be twenty years in July... They say the case is going to be closed after twenty years.

PETR HÁTLE: This July is going to mark twenty years since Ivana's disappearance. Mr Košek told me that police explained to him the case would be time-barred. He is not sure though what it means exactly. Whether police will cease investigating or whether the potential perpetrator will go unpunished.

Mr Košek starts talking about the fact that I am not the only one who is interested in their missing daughter. The family are approached by a lot of people, by psychics, apart from

journalists, and from time to time by those who try to help with the investigation on their own hook.

Miloslav Košek: Byly tady potom nějaký dvě holky z Prahy, nebo odkud? ... Přijely, začaly se vyptávat a já je neznám. Já nevím, kdo to je...

PETR HÁTLE: A tomu věříte tadytěm lidem, co se...?

Miloslav Košek: To tu byl taky jeden senzibil, tady bydlel. Že vám jí najdem, že vám jí najdem, no.

PETR HÁTLE: To byl nějaký váš soused?

Miloslav Košek: No tady bydlel nade mnou... i jeho máma. Ten je v televizi, pan Brouček, senzibil Brouček.

PETR HÁTLE: Vážně?

Miloslav Košek: No, možná, že ho znáte. Plamínek mu říkají.

Vlastimil Brůček: Vrátime se k jedné, k jedné...

PETR HÁTLE: Vlastimil Brůček, soused Koškových, v současnosti vystupuje pod jménem Vlastík Plamínek. Jako televizní věstec v nočním programu EZO TV léčí přes obrazovku nebo radí divákům, kteří mu volají do studia. Proslavil se svými bizarními výstupy, které nazývá dynamickou meditací. V nich bubnuje a napodobuje například zvuky zvířat.

Vlastimil Brůček: Štěně-ně-ně-ně-ně-ně-ně-ně-ně-ně.

PETR HÁTLE: Nikdy by mě nenapadlo, že by podobný člověk seriózně nabízel pomoc svým sousedům při hledání jejich ztracené dcery.

Určitě se s ním chci sejít a zjistit proč a jakým způsobem se zapojil do pátrání po Ivaně Koškové. Podle internetu se k podobným kriminálním kauzám běžně nevyjadřuje.

Miloslav Košek: Říkám, člověk by dal všechno... Alespoň kdyby napsali, že žije, že jo... Učila se dobře... Zpívala dobře, na píšťalu hrála... Děti jí měly rádi, tady si hrála s dětma furt... Místo dovolený.... místo dovolený jsme ji... se ztratila...

...máma chtěla jet domů k rodičům, že jo... Manželka je ze Žatce, tak jsme chtěli jet do Žatce na chmel, podívat se tam, no...

Já jsem z Málkova...

PETR HÁTLE: Já jsem z Český Lípy, to je kousek.

Miloslav Košek: Já jsem tam dělal v panelárně v Dubicích.

PETR HÁTLE: Vážně?

Miloslav Košek: V Dubicích... Dubice...

PETR HÁTLE: Jo, jo, znám...

Miloslav Košek: ...stará nová... A chodili jsme tam, tam je fotbalový hřiště v Dubicích. A tam je taková dřevěná hospoda, tam jsme chodili na pivo... a na koupaliště!

PETR HÁTLE: Koupaliště... tam jsou takový ty dva velký rybníky, že jo, velký.

Miloslav Košek: No né, tam bylo koupaliště...

PETR HÁTLE: To tam je pořád.

Miloslav Košek: No je, no.

Miloslav Košek: Then two girls came from Prague, or where from... They came, started asking questions, I didn't know them. I have no idea who they were...

PETR HÁTLE: And do you trust these people, who are...?

Miloslav Košek: There was this psychic, too, he lived here. He said he'd find her for us, he would.

PETR HÁTLE: Was he your neighbour?

Miloslav Košek: He lived upstairs...so did his mother. He's on TV, Mr Brůček, the psychic Brůček.

PETR HÁTLE: Really?

Miloslav Košek: Perhaps you know him. They call him The Flame.

Vlastimil Brůček: Let's get back to one...

PETR HÁTLE: Vlastimil Brůček, the neighbour of the Košeks is currently performing under the stage name Vlastík The Flame. As a television fortune-teller on an EZO TV night programme he heals through the screen or advises viewers who call him to the studio. He became famous with his bizarre performance which he himself calls dynamic meditation. He plays the drums and imitates animal sounds.

Vlastimil Brůček: *Štěně-ně-ně-ně-ně-ně-ně-ně-ně*

PETR HÁTLE: I'd never guess that this sort of a man would seriously offer assistance in searching for his neighbours' missing daughter.

I definitely want to meet him and find out why and how exactly he got involved in searching for Ivana Košková. The Internet has it that he rarely comments similar criminal cases.

Miloslav Košek: I would give anything... If they only they wrote that she is alive, right...She was a good student... She could sing, played the flute... Kids liked her, she always played around with them... Instead of the holiday...instead of the holiday we...she went missing...

...her mother wanted to visit her parents, you see...My wife is from Žatec, we wanted to go to Žatec and see the hops grow, just have a look and visit, you see...

I am from Málkov...

PETR HÁTLE: I am from Česká Lípa, it's a stone's throw.

Miloslav Košek: I used to work in the Dubice precast concrete plant.

PETR HÁTLE: Did you?

Miloslav Košek: In Dubice...Dubice...

PETR HÁTLE: Yeah, I know that...

Miloslav Košek: ...old and new...And we went there, to the football pitch in Dubice. And there's a wooden pub, we went there for a beer...and to the swimming pool!

PETR HÁTLE: The swimming pool...there are two big ponds, aren't there? Really big ones.

Miloslav Košek: No, there was a swimming pool...

PETR HÁTLE: It's still there.

Miloslav Košek: It is, indeed.

PETR HÁTLE: Jo, jo, jo... pískovna bejvalá...

Miloslav Košek: No a vedle toho byl velkej rybník, vedle hřiště.

PETR HÁTLE: Tam jsem chodil jako dítě furt.

Miloslav Košek: Dyt' tam jsme hráli!

PETR HÁTLE: Jo? Tak jsme se viděli možná...

Myslíte, že bychom se za váma mohli stavit ještě?

Miloslav Košek: ... jestli budu na živu. No... jestli mě naserou slávisti, tak to se prošvihne!

Protože jsem velkej fanda Slávie...

PETR HÁTLE: Jo?

Miloslav Košek: ...včera vyhráli osm jedna. A dneska hraje Sparta, tady na kopci hraje Sparta.

PETR HÁTLE: Zeptal jsem se pana Koška, jestli bych dnes mohl navštívit jeho švagrovou Marii Susovou, za kterou Ivanka před dvaceti lety jela.

Pak Košek říká, že už jí volal, že je u nich někdo, kdo se o případ zajímá. Teta Ivanky si se mnou prý určitě ráda promluví.

Loučíme se a pak Košek mi popisuje cestu.

Miloslav Košek: Když přijedete z kopcečka dolů do Újezda, tak hned ten první panelák a vedle toho je prodejna. Tak ten první panelák a paní Susová.

PETR HÁTLE: Vycházím z paneláku Koškových na čerstvý vzduch. V jejich bytě jsem měl dojem, jako by jejich Ivanka odešla teprve nedávno, jako by se měla každou chvíli vrátit.

Je to nepochopitelná situace, naprostá nejistota.

Především ve tváři její matky se zračí velká bolest a smutek. Pan Košek zase působí jako někdo, kdo ztratil veškerou důvěru v instituce, které nebyly schopné případ vyřešit.

O zmizení dcery mluví překvapivě věcným tónem. Používá stejné fráze, jaké od něj znám z rozhovorů v tisku. Jeho manželka se tématu vyhýbá. Ani s námi nechtěla být v jedné místnosti. Může to působit poněkud zvláště, jak o tom mluvila novinářka Prokopová. Na druhou stranu si uvědomuju, že odpovídat cizím lidem dvacet let na stále stejné intimní otázky týkající se Ivanky, je pro ně nepříjemné a unavující.

Uvažuji nad tím, co s člověkem udělají dvě desetiletí takové nejistoty každý den bez přestávky. S plynutím času se navíc snižuje pravděpodobnost, že pátrání bude mít úspěšný výsledek.

PETR HÁTLE: Vydávám se na cestu k Marii Susové, ke které Ivanka před dvaceti lety mířila.

Marie Susová: Ano?

PETR HÁTLE: Dobrý den, tady Petr Hátle. Já jsem teď mluvil s vaší sestrou a s panem Koškem, můžu se stavit i za váma teda?

Marie Susová: No tak přijďte. Jestli jste mluvili se sestrou, tak přijďte.

PETR HÁTLE: A můžu teď rovnou přijet, že bych se stavil.

PETR HÁTLE: Yeah...the former sand quarry...

Miloslav Košek: And next to it there was a big pond, next to the pitch.

PETR HÁTLE: I used to go there all the time as a child.

Miloslav Košek: That's where we used to play.

PETR HÁTLE: Did you? We might have seen each other...

Do you think we can stop by again?

Miloslav Košek: ...if I am still alive. Well...if the Slavia team piss me off, I'll drop dead!

I am a big Slavia football fan...

PETR HÁTLE: Are you?

Miloslav Košek: ...they won eight nil yesterday. And today Sparta are playing, over there on the hill, Sparta are playing.

PETR HÁTLE: I asked Mr Košek if I could visit his sister-in-law, Marie Susová, to whom Ivana meant to go twenty years ago.

Mr Košek told me that he had already called her to say that there was somebody interested in the case. Ivana's aunt would surely want to talk to me.

We say good-bye and Mr Košek explains to me how to get there.

Miloslav Košek: When you get down the hill to Újezd, it's the first block of flats, there's a shop next to it. It's this first block and Mrs Susová.

PETR HÁTLE: I leave the Košeks' block of flats to get some fresh air. In their flat, I had the feeling as if Ivana got lost only lately, as if she was about to come back any time soon.

The situation is utterly incomprehensible, it's sheer insecurity.

Especially her mother's face reflects great pain and grief. Mr Košek, on the other hand, seems like one whose trust in institutions, genuinely incapable of tackling the case, is betrayed.

Surprisingly, he adopts this matter-of-fact tone when talking about his daughter's disappearance. He uses the same phrases I have seen him resort to in the interviews with the press. His wife avoids the topic. She didn't want to be with us in one room. It might seem a bit weird, just as journalist Prokopová mentioned earlier. On the other hand, I can perfectly understand how uncomfortable and tiring it must be to answer the same intimate questions about Ivana to complete strangers over and over for twenty years.

I wonder what two decades of day-to-day insecurity without any relief can do to you.

Moreover, as the time passes, the odds are against any positive outcome of the investigation.

PETR HÁTLE: I am on my way to meet Marie Susová, whom Ivana went to visit twenty years ago.

Marie Susová: Yes?

PETR HÁTLE: Hello, it's Petr Hátle. I have just spoken to your sister and Mr Košek, may I come by your place, too?

Marie Susová: Well, come by then. If you've just talked to my sister, feel free to call in.

PETR HÁTLE: May I come and call in right now?

Marie Susová: Můžete třeba hned, já jsem u televize.

PETR HÁTLE: Nejkratší trasa od Koškových k Marii Susové kopíruje cestu, kterou léta jezdila za svou sestrou Ivana. Znovu projíždím kolem hřbitova, kde jí spolužačka viděla naposledy.

Asi po pěti stech metrech odbočím na křižovatce směrem doprava na Svijanský Újezd. Úplně běžná, venkovská cesta působí bezpečně, v dohledu je vždycky pár domů. Svijanský újezd působí ještě ospaleji než Příšovice.

Je obklopen poli a ovocnými sady. Hned na začátku vesnice stojí pár rodinných domků, hospodářské objekty, na návsi jeden nízký panelák, samoobsluha a obecní úřad.

Marie Susová: Prosím?

PETR HÁTLE: Dobrý den, Petr Hátle. Tak my jsme tady.

Marie Susová: Pojd'te dál.

PETR HÁTLE: Dobrý den, Petr Hátle, dobrý den. Tady máte maličkost takovou jenom, pro radost.

PETR HÁTLE: Marie Susová je statná energická žena kolem šedesátky. Zdá se, jako by byl panelák, ve kterém bydlí, postaven podle stejného vzoru, jako dům Koškových. I interiér bytu paní Susové je zařízený podobně.

Na kuchyňském stole jsou rozluštěné křížovky, v obývacím pokoji hraje nějaký seriál na televizi Nova.

Marie Susová: Sedněte si, jestli chcete tam, nebo tady...

PETR HÁTLE: Tak můžeme... Jak je to pro vás lepší?

Marie Susová: Heleďte, jedno...

PETR HÁTLE: Tak můžeme tady třeba? A s čím jste byla v nemocnici, jestli se můžu zeptat?

Marie Susová: Já jsem venku na těch schodech šlápla takhle s nohou a druhou jsem zvedla. A že jsem nebyla na tom, tak jsem spadla, a to mě už potom doktor poslal do nemocnice na rentgen no a tam mě potom objednali, deset dní jsem potom chodila na magnety, ale nepomohlo to. Tak jsem potom deset dní byla na kapačkách v nemocnici... Nemám toho málo...

PETR HÁTLE: Zvoní Vám telefon, nechcete si ho vzít?

Marie Susová: To určitě Koškovi volaj.

Ano?

PETR HÁTLE: Paní Susová zvedne telefon a potvrzuje panu Koškovi, že jsem k ní dorazil.

Marie Susová: Jsou tady, jsou tady u mě.

PETR HÁTLE: Rozumím jejich obezřetnosti. Neznají mě a nemůžou tušit, jestli nepatřím do zástupů lidí, kteří u nich posledních dvacet let zvoní na dveře, vyzvídají informace a potom už se neukážou anebo nabízejí jednoduchá ezoterická řešení v případě pohřešování jejich dcery.

Marie Susová: ...jestli jste už tady... Protože jak jste mně volali, tak já jsem jim hned volala, jestli o tom vědí, jestli jste teda byli – nezlobte se, ale musela jsem se přesvědčit – jestli jste u

Marie Susová: You can come right now, I am just watching TV.

PETR HÁTLE: The shortest route from the Košeks' to reach Marie Susová follows the track which Ivana would take whenever she went to see her aunt. I go past the cemetery where her classmate spotted her for the last time.

After 500 metres I turn right at the crossroads direction Svijanský Újezd. A totally ordinary village road seems safe, there are always a few houses at sight. Svijanský Újezd is even sleepier than Příšovice.

It is surrounded by fields and fruit orchards. There are a few detached houses at the beginning of the village, farm buildings, one small block of flats in the village square, a shop and a local authority office.

Marie Susová: Hello?

PETR HÁTLE: Hello, it's Petr Hátle. We're here.

Marie Susová: Come in.

PETR HÁTLE: Hello, Petr Hátle, hello. Here's just a little something, a little pleasure.

PETR HÁTLE: Marie Susová is a sturdy, vigorous woman in her sixties. Her block of flats seems to have been built on the same model as the Košek's house. Even the inside of Mrs Susová's flat is equipped in the same style.

There are partially solved crosswords on the kitchen table, you can hear some sort of TV Nova series from the telly in the living room.

Marie Susová: Have a seat, if you want here, or there...

PETR HÁTLE: Well we can... Where is it better for you?

Marie Susová: ... I don't care, it's all the same...

PETR HÁTLE: Perhaps we can sit here? What problem did you have to go to hospital with, if I may ask?

Marie Susová: Outside on the staircase I stepped with one foot like that and lifted the other. I lost contact with the ground and fell. The doctor sent me to the hospital for an X-ray and they made an appointment for me to have this magnet therapy, but it didn't work. I spent ten days on drip-feed in the hospital...It's not few problems I suffer from, is it...

PETR HÁTLE: Your phone is ringing, do you want to answer it?

Marie Susová: That must be the Košeks calling.

Hello?

PETR HÁTLE: Mrs Susová answers the phone and confirms to Mr Košek I have arrived.

Marie Susová: They're here, they're here with me.

PETR HÁTLE: I can understand their precautions. They don't know me and they have no idea whether I'm not just another in the long line of people who have been ringing their doorbell over the past twenty years, trying to pump them for information and never showing up again, or offering simple esoteric solutions to the case of their daughter's disappearance.

Marie Susová: ...if you've arrived... 'cause when you called me I had to call them back whether they know – I am sorry for that but I had to make sure – that you were at their place nich byli.

„Jo, jo, jedou k tobě...“

PETR HÁTLE: Chvíli se bavíme o mé návštěvě u Koškových. Zmíním i to, že jsem s maminkou Ivany vlastně pořádně nemluvil.

Marie Susová: ...protože kdyby ona vám to říkala všechno, tak začne brečet, začne se klepat a je s ní konec. A už byste z ní nedostali ani slovo, protože to se jedná o její dceru.

Schází tu, no. Už mohla bejt třeba babičkou ségra... Bolí nás to všechny...

PETR HÁTLE: A paní Susová, jak si pamatujete na den, kdy se ztratila Ivanka?

Marie Susová: Ségra přišla za mnou, že jde Ivance pomoci česat rybíz. A já tak říkala: „Hele, kde máš Ivču?“

„Ta už jela včera večer k tobě!“

Já říkám: „Ale no u mě ale nebyla!“

PETR HÁTLE: Paní Susová zmiňuje fakt, který měl zásadní vliv na začátek vyšetřování. Ivana odjela ke své tetě v neděli v podvečer třináctého července, aby u ní přespala a ráno spolu šly na brigádu trhat rybíz. Její teta ovšem o tom, že k ní Ivanka jede, nevěděla. Zjistila to až druhý den ráno, kdy k ní dorazila její sestra – Ivančina matka. V tu chvíli byla přesvědčena o tom, že její dcera v klidu strávila u paní Susové noc. Ivana k tetě ale nikdy nedorazila. Mezi jejím zmizením a oznámením na policii tak vznikla více jak dvanáctihodinová prodleva, během které rodina ani policie netušila, že se Ivana pohřešuje.

Paní Susová vzpomíná, jak Ivančina matka na zmizení své dcery reagovala.

Marie Susová: Tak říká: „Hrome, tak co se děje.“ No, tak honem na policajty. Policajti teda napřed že až za čtyřiaadvacet hodin... Tak se tam s nima chytla. To byla ještě policie v Příšovicích. Tak se tam s nima chytli. No a přišla jsem zpátky a oni řekli, že hned pošlaj teda policajty se psama, že půjdou po stopě. Policajti s těma psama – měli tři psy, byli čtyři, nebo pět policajtů – tady si sedli venku u hospodu a smáli se. Seděli vám tam nějak od devíti hodin... A ono bylo po dvanáctý hodině a oni tam furt sedí. A ona furt chodila na balkón koukat. A říká: „Ty kurvy tam seděj! takhle jí nenajdou, takhle jí nenajdou!“

A najednou se sebrala a šla tam. Začala na ně hulákat, že takhle jí nenajdou.

Oni říkali: „My se můžeme taky naobědvat, můžeme si sníst oběd.“

A ona říkala: „Od osmi hodin už jste se dávno mohli jít nažrat.“

Ty se vám zvedli, jídlo objednaný nechali bejt a zmizeli, že jdou teda hledat.

Ale kdykoli šli za policajtama, jestli už něco maj, tak akorát řekli: „Zase ty Koškovi sem jdou,“ takhle policajti v Příšovicích mluvili.

PETR HÁTLE: A proč myslíte, že to dělali?

Marie Susová: No, protože je to otravovalo. Oni tam seděli a když tam sestra furt chtěla vědět, jestli už něco ví o tý Ivance, protože jim řekli, že jim daj zprávu, že jim budou dávat každěj den zprávu... Jim nedávali žádnou zprávu!

“Yes, yes, they are going to you.”

PETR HÁTLE: We spend some time talking about my visit at the Košeks. I mention the fact that I hardly exchanged a word with Ivana’s mother.

Marie Susová: ...because if she was telling you the story, she’d start crying, shaking and that’s the end of her. You wouldn’t get a single word out of her, it’s her daughter who’s at stake.

We miss her, of course. My sis might have been a grandma by now...It hurts everybody...

PETR HÁTLE: Mrs Susová, what are your memories of the day when Ivana went missing?

Marie Susová: Sis came over to help Ivana collect the currant. And I said: “Hey, where’s Ivana?”

“She went over to your place already yesterday!”

I say: “But she hasn’t been here!”

PETR HÁTLE: Mrs Susová mentions the fact which had a paramount effect on the investigation in its very start. Ivana left to see her aunt on Sunday evening 13 July, planned to sleep over and set out together to collect currant. Her aunt, however, didn’t know that Ivana was coming. She found out only the following morning when her sister – Ivana’s mother – arrived. The mother was convinced until then that her daughter had safely spent the night at Mrs Susová. However, Ivana never made it to her aunt. There occurred a 12-hour delay between her disappearance and its announcement at the police, during which, neither the family nor the police knew that Ivana had gone missing.

Mrs Susová remembers how Ivana’s mother reacted to her daughter’s disappearance.

Marie Susová: She says: “Damn it, what’s going on here.” Well, quickly to the police station. The police first argued that they’d give it 24 hours. So she had a quarrel with them. There used to be a police station in Příšovice. They quarrelled there. She came back here and they said they would immediately send policemen with dogs to follow the traces. Policemen with the dogs – there were three dogs, four of five policemen – they were sitting in front of the pub, having a good laugh. They were sitting there since 9 o’clock I think... then it was past 12 and they hadn’t moved an inch. Sis kept going to the balcony to check. And she said: “Those sons of bitches are still sitting there! They won’t find there like that, they won’t!”

Suddenly she got up and went there. She started yelling at them that they wouldn’t find her like this.

They said: “We can also have our lunch, we can finish our lunch, can’t we?”

She replied: “You could have fed yourselves full since 8 o’clock.”

They got up, left their orders unfinished and dashed off to start the tracking.

But whenever my family went to the police to ask whether they found anything they only said: “Again the Košeks are coming.” That’s how the police in Příšovice used to talk about them.

PETR HÁTLE: And why do you think they acted like that?

Marie Susová: Well, because it bothered them. They were just sitting in their office and sister kept demanding whether they found out anything about Ivana, since they told them they'd update them every day... They didn't!

No... „Zas ty Koškovi sem jdou...“

PETR HÁTLE: Přemýšlím nad tím, jestli je skutečně možné, že by policie postupovala tak amatérsky, jak popisuje paní Susová. Zda policisté otevřeně naznačovali rodičům zmizelého dítěte, že je otravují.

Koškovi prý nahlašovali zmizení své dcery na místní oddělení policie v Příšovicích. Podle všeho zdejší policisté nebyli na tak závažný případ vůbec připraveni. Do té doby řešili jen drobné krádeže nebo sousedské spory.

Dnes už v Příšovicích policejní služebna ani není.

Novinářka Milada Prokopová mi rovněž potvrdila, že místní policie zpočátku nevykazovala příliš aktivity.

Milada Prokopová: Oni to brali jako že ta holčina se někde zdržela u kamarádky, nebo že prostě zmizela s nějakým klukem. Řekla bych, že to podcenili. Takže když tam přišla nějaká maminka ubrečená s tetou a s těma lidma, že se jim ztratila holka, tak oni řekli: „Za dva dny se vám prostě vrátí...“

No, takže oni sami se vydali vlastní cestou ještě do té doby, než se do toho zapojila ta policie. Okamžitě ji začali hledat. Ale ukázalo se, že ta holka prostě zmizela.

Sami mi přiznali, ti policisté, že ten případ v době, kdy se měl opravdu řešit, kdy byla ta stopa horká, tak že to tam bylo zanedbaný.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová mi popsala důležitou věc, která částečně vysvětluje, proč mohla policie brát zmizení Ivanky z počátku na lehkou váhu. Ivance bylo čtrnáct let, byly letní prázdniny. Všichni předpokládali, že dospívající dívka třeba přespala u kamarádky, nebo odjela za nějakým chlapcem, o kterém rodina neměla tušení. Policie zřejmě vůbec nereflektovala, že Ivanka svým vzhledem, chováním a zálibami spadala spíše do kategorie dětí.

Zeptal jsem se Ivančiny tety, co si myslí, že se s Ivankou stalo.

Milada Prokopová: Já si myslím, že jí někdo unesl. Protože kdyby jí někdo tam porazil nebo to, tak jí tam odhodí někde stranou a už by se musela najít. Já si myslím, že bude někde v bordelu unešená.

PETR HÁTLE: Myslíte si, že žije Ivanka ještě?

Milada Prokopová: Já si furt myslím, že žije.

Kdyby bylo povolení udělat všem v bordelu kontroly, tam by se našlo lidí... Já jsem říkala, ať si zažádaj o povolení a vemou mě s sebou. A já bych to tam rozmlátila, já si umím poradit...

PETR HÁTLE: Teta Ivanky tedy žije dvacet let s představou, že je její neteř někde proti své vůli držena a nucená k prostituci. Jakkoli hrozně tato verze zní, znamená naději, že Ivanka je naživu.

Je ovšem fakt, že v polovině devadesátých let, kdy se Ivanka ztratila vrcholila zlatá éra silničního sexbyznysu. Tisíce prostitutek pracovali kolem hraničních přechodů s Německem a Rakouskem.

Pamatuju si z doby svého dospívání na různé fantastické zprávy o únosech náhodných malých dívek do bordelu.

Well... “Again the Košeks are coming...”

PETR HÁTLE: I wonder whether it’s genuinely possible that the police would pursue the investigation in such an amateur manner as Mrs Susová describes. Whether the police officers made it so openly clear that the parents of the missing child were bothering them.

The Košeks reportedly announced their daughter’s disappearance at the local police department in Příšovice. The local officers had never been confronted with such a serious case by far and were not prepared for it. Until then they just dealt with minor offences like thefts and disputes between neighbours.

Today there isn’t a police office in Příšovice anymore.

Journalist Milada Prokopová also confirmed that the local police didn’t show much activity at first.

Milada Prokopová: They thought the girl might have slept over at a friend’s place or that she might have fled with a boy. I’d say they underestimated the situation. So when a mother showed up in tears, accompanied by the aunt and other relatives, saying their girl had gone missing, they replied: “She’ll be back in a few days...”

So, they themselves started searching on their own hook before the police joined in. They started looking for her immediately. But it turned out the girl just vanished off the face of the earth.

The police officers themselves confessed that the case should have been tackled when the traces were still hot, whereas it was being neglected.

PETR HÁTLE: Milada Prokopová described a very important factor that partially explains why police may have underestimated Ivana’s disappearance at the start. Ivana was fourteen, it was summer holiday. Everybody expected that a teenage girl could have slept over at a friend’s place or went to see a boy whom the family had not been aware of at all. The police apparently didn’t reflect upon the fact that Ivana, with her look, behaviour and hobbies qualified more as a child.

I asked Ivana’s aunt what, in her opinion, happened to Ivana.

Milada Prokopová: I think she must have been kidnapped. Because if anybody hit her on her bike, they’d throw her body aside, she’d be long found. In my opinion, she was kidnapped to some sort of a brothel.

PETR HÁTLE: Do you think Ivana’s still alive?

Milada Prokopová: I still think she is.

If there was a warrant to carry out controls in brothels, loads of people would be found...I told them to apply for a warrant and take me with them. I’d smash it there...I can handle that...

PETR HÁTLE: Ivana’s aunt has been living those twenty years with the idea that her niece is kept somewhere against her will and forced into prostitution. However horrendous this version might sound, there’s hope that Ivana’s alive.

It's a fact, though, that in the mid-1990s, when Ivana went missing, the street sex business golden era was at its height. Thousands of prostitutes were working at the border crossings with Germany and Austria.

I have teenage memories of sensational reports of young women being kidnapped to brothels.

Zpravodajství 1: ...dívký k prostituci na E55 nutili násilím...

Zpravodajství 2: ... s dívkami, které kriminalisté vyslýčali...

Zpravodajství 3: ...spokojit se musely pouze se stravou, ubytováním...

PETR HÁTLE: Nejsem si ale jistý, jak moc jsou tyhle tradované příběhy pravděpodobné. Chci zjistit, zda policie někdy seriózně s touto vyšetřovací verzí pracovala, nebo se jedná spíš o lidovou fantazii divokých devadesátých let.

PETR HÁTLE: A co byste udělala tomu, kdo Ivanku unesl, jestli jí někdo unesl?

Marie Susová: Kdybych měla něco po ruce, sukovici třeba, tak bych mu rozmlátila tu sukovici o hlavu. To bych potom neznala konce. Třeba velikánský partě bych se neubráníla, jo, ale dvěma osobám bych se zvládla ještě... kor kdybych měla sukovici v ruce...

Za Ivanku bych dala život. To bych se poprala. I kdyby mě zmlátili, ale já bych je taky zmlátila... Ale za Ivanku bych dala život, opravdu... To byla moc hodná holka.

PETR HÁTLE: Paní Susová mi z křesla ukazuje na obývací stěnu podobnou, jakou mají Koškovi.

Marie Susová: Mám fotku její, z novin... Tam je někde ve skleničce takhle... Ne, to je můj muž.

PETR HÁTLE: Ukažte, jestli mi to takhle podržíte...

Marie Susová: Tadyhle jí mám, helejte... v hrnečku.

PETR HÁTLE: A máte ještě nějaký jiný fotky?

Marie Susová: No já nevím, jestli bych někde měla fotky, ale asi ne. To já takhle, že jsme si... No takhle si jí pamatuju, byla moc hodná.

Ona sedla na kolo, přijela a zase odjela. Tak přijela vždycky a: „Ahoj, teto, jdu se k tobě podívat...“

PETR HÁTLE: Je to stejná průkazová fotografie, kterou mi ukazoval otec Ivanky, jen vystřižená z novin.

Marie Susová vzpomíná, že totožná fotografie byla o prázdninách devadesát sedm vylepená po celém kraji s výzvou o pomoc při pátrání. A ještě několik let poté každý rok, když se konaly svijanské slavnosti piva.

Rodina doufala, že by si někdo z účastníků mohl na něco vzpomenout.

Pivní slavnosti se totiž pořádaly den před zmizením Ivany v sobotu dvanáctého července devadesát sedm přímo na pozemku za domem její tety. Právě tento letní oblíbený festival představoval další z komplikací při vyšetřování zmizení Ivany Koškové.

V malé obci, kde se všichni navzájem znají, se najednou pohybovali tisíce cizích lidí, mnoho z nich nepochybně pod vlivem alkoholu. Paní Susová vzpomíná i na to, že slavnosti kvůli výtěžku lákají i světské a kolotočáře, kteří na ní nedělali nejlepší dojem.

Marie Susová: A komedianti odjížděli a teď tu dobu to byli takový jako nějaký hašišáci, ty komedianti. Oni byli u nich zaměstnaný a měli i ten svůj vůz, takovej katastrofální, tak i to, jsme si mysleli... Jestli jí třeba někdo z těchletých mladých – oni byli asi tři, ty kluci, tam spali. A vedoucí na ně furt vždycky křičel, aby dělali, že s nima vyrazí dveře. No tak dělali a myslim, jestli třeba ti jí někde... jí mohli znásilnit a uškrtit, vyhodit jí někde ... a nic nikdo neví...

News service 1: ... girls were forced into prostitution on the E55 road...

News service 2: ... with girls whom investigators interrogated...

News service 3: ... they had to make do only with food and lodging...

PETR HÁTLE: I am not sure how credible these rumoured stories are, though. I want to find out whether police ever considered to pursue this course of investigation, or whether it was just popular fantasy of the wild 1990s.

PETR HÁTLE: What would you do to Ivana's kidnapper, provided it was a kidnapping?

Marie Susová: If I had anything at hand, say a gnarled club, I'd smashed it against his head. I'd hardly know when to stop. Well, I wouldn't stand up to a big gang but I'd be able to fight off two people...especially if I had this gnarled club in my hand.

I'd give my life for Ivana. I'd fight. Even if I got a thrashing, I'd fight back...I'd give my life for Ivana, really...She was such a good girl.

PETR HÁTLE: From her armchair, Mrs Susová shows me her wall unit similar to the one in Košek's flat.

Marie Susová: I have her picture, from the news...It's somewhere there in the glass...No, that's my husband.

PETR HÁTLE: Let me see, will you just hold it for me like this...

Marie Susová: It's her here, see...in the cup.

PETR HÁTLE: And do you have other pictures?

Marie Susová: Well, I don't know if I have other pictures, I doubt it. It's just... I remember her like that, she was really nice.

She got on her bike, came and went again. When she came, she always went like: "Hi, auntie, I've come to see you..."

PETR HÁTLE: It's the same passport photo which Ivana's father showed me, it's just cut from the newspapers.

Marie Susová recalls that during the holidays 1997 an identical photograph was put up at places all around the region with an appeal for help to search. And then several following years, always in the occasion of the Svijany Beer Festival.

The family hoped that some festival goers might have remembered something.

The beer festival was held on the site right behind her aunt's house a day before Ivana went missing on Saturday 12 July 1997. This popular summer festival added yet another complication to the investigation into Ivana Košek's disappearance.

The small village, where everyone knows each other, was suddenly crowded with thousands of strangers, a lot of them undoubtedly under the influence of alcohol. Mrs Susová recalls

another fact – the festival, a great chance for earnings, is a lure for carnies who didn't exactly make the best impression on Mrs Susová.

Marie Susová: And the carnies were about to leave, and there were these potheads, these with the carnies. Probably just hired, they arrived in their own van, a disastrous one, so this, we thought... If possibly someone of these lads – there were three of them, these chaps, sleeping over in the van. The boss always shouted at them to get working or he'd sack them. So they got down to working but I think they might have ... raped, strangled and dumped her somewhere... no one knows anything...

PETR HÁTLE: Paní Susová má na areál, ve kterém se konají slavnosti, přímý výhled ze svého balkónu. Sama se do organizace slavností aktivně zapojuje a pomáhá s úklidem. Její synové, bratřenci Ivany, jsou součástí pořadatelského týmu. Paní Susová mi ze svého balkónu ukazuje, kde se akce odehrává.

PETR HÁTLE: A takhle podobně to vypadalo před těma dvaceti let asi?

Marie Susová: Ted' už je to všechno rozšířený... Úplně hlava na hlavě chodila. Táhle všechno budou stánky, až ke kraji, tam k tomu plotu budou stánky, tady budou stánky, všechno...

Tenkrát se ředitel vsadil, že to vytočí tak sedmdesát hektárů. A on říká: „Ty si se zbláznil, to se nevytočí...“ A ono se vytočilo sedmdesát pět hektárů snad. A říkal: „Když prohrajú, tak zaplatím ohňostroj.“

PETR HÁTLE: Dohodnul jsem se s paní Susovou, že se zastavím patnáctého července na letošní Svijanské slavnosti. Je to pro celou obec velká událost. Mají dorazit i dva synové paní Susové, rodiče Ivanky i její bratr.

Až oslavy skončí a lidé se budou rozcházet do svých domovů, bude to právě dvacet let ode dne, kdy Ivanka zmizela.

Po všech obviněních, které přede mnou rodina Ivanky vznesla vůči policii, jsem chtěl získat vyjádření i druhé strany. Zavolał jsem na telefonní číslo jednoho z kriminalistů, které mi poskytla novinářka Prokopová.

Muž v telefonu se omluvil s tím, že se mnou v současnosti nemůže mluvit, a odkázal mě na mluvčí policie Libereckého kraje Vlastu Suchánkovou. Zanedlouho mi od ní přišel strohý e-mail, že děkuje za zájem, ale mám se ozvat na konci července. Hned jsem si uvědomil, že to bude těsně po promlčení případu.

Napsal jsem tedy zpět s dotazem, zda by mi mohla sdělit, proč se nemůžeme setkat už teď. Odpověděla, že na případu v současnosti probíhají úkony a nemohou se tak k němu vyjadřovat.

Přestože mi Koškovi tvrdili, že policisté u nich už roky nebyli, tenhle mail naznačuje, že policie na případu tři měsíce před promlčením znovu intenzivně pracuje.

Podcast „Pohřešovaná“ jsme vytvořili s producentkou Dagmar Sedláčkovou, dramaturgyní Kristýnou Májovou, zvukaři Adamem Levým a Vojtou Knotem. Pohřešovanou vyrobil Bionaut ve spolupráci se studiem Beep.

Audionaut je součástí planety Bionaut.

PETR HÁTLE: Mrs Susová's balcony gives a clear view over the grounds where the festival is held. She herself takes an active part in the organisation of the festival and lends a hand with cleaning up. Her sons, Ivana's cousins are members of the organization team. Mrs Susová shows me from her balcony where the event takes place.

PETR HÁTLE: Did it look similar those twenty years ago?

Marie Susová: Well, it has become way larger...the place was swarming. There are going to be stands, to that end, stands up to that fence here, stands there and everything...

Back then the boss made a bet that he'd empty 70 hectolitres of beer. And he said: "You must have gone mad, it won't get emptied..." And almost 75 hectolitres were emptied. And he said: "If I lose, I'll pay for the fireworks."

PETR HÁTLE: I agreed with Mrs Susová to stop by on 15 July to see this year's Svijany festival. It's a big event for the whole village. Two sons of Mrs Susová, Ivana's parents and her brother have scheduled to come.

By the end of the festival, as people will leave for their homes, it will have passed twenty years from Ivana's disappearance.

After the accusations I heard family Košek level at the police, I wanted to get a statement from the other party. I dialled an investigator's phone number which I was given earlier by journalist Prokopová.

The man on the phone apologised that he couldn't speak to me at the moment and referred me to the police spokesperson for the Liberec region, Vlasta Suchánková. Shortly after I got a brief email, in which she thanked for my interest but suggested I should get back to her by the end of July. I realized immediately that it would be shortly after the case becomes time-barred

I replied with another question whether she could tell me why we couldn't meet now. She wrote back that there are currently some legal acts carried on within the investigation and therefore they can't comment on it.

Although the Košeks claimed that the police hadn't visited them for years, the email suggests that the police are working on the case intensively three months before the case becomes time-barred.

The Missing Girl podcast was made in collaboration with producer Dagmar Sedláčková, dramaturge Kristýna Májková, sound engineers Adam Levý and Vojta Knot. The Missing girl was produced by Bionaut in collaboration with the Beep studio.

Audionaut is a part of the Bionaut planet.